

GOEBBELS' DAGBØKER

BAKGRUNNEN:

D-dagen: 6. juni 1944 går vestallierte styrker under ledelse av den amerikanske general Dwight D. Eisenhower i land i Normandie.

Generalfeltmarskalk Erwin Rommel – tyskernes største militære folkehelt – ventet dem ikke der. Han hadde forberedt seg på en invasjon lenger øst, der Kanalen er smalere: – Ach, wie dumm von mir...!

Så dumt av meg. Selv var Rommel en rask tur hjemme i Stuttgart da de allierte slo til, og han skyndte seg tilbake til den nye fronten. I motsetning til

nazi-størrelsene forsto han at krigen var tapt for tyskerne, og han sympatiserte med generalene som forberedte attentatet mot Adolf Hitler.

Men Rommel var ikke med på sammensvergelsen. Likevel ga Hitler ham valget mellom å begå selvmord og redde sin tyske ære og pensjonen for kona og sønnen eller å bli henrettet. Generalfeltmarskalken valgte å ta gift 14. oktober 1944 – og nå er hans sønn borgermester i Stuttgart.

Propagandaminister Joseph Goebbels skyndte seg hjem til

**BARE I
DAGBLADET**

© Institut für Zeitgeschichte, München; Daily Mail/NPS, London/Oslo; Dagbladet, Oslo.

Hitler i Berchtesgaden da han fikk høre de første nyhetene som tyskerne snappet opp fra allierte kommunikasjoner. Det var klokka 22.00 om kvelden 5. juni:

«Krigens avgjørende dag er kommet»

”I de alliertes nyheter het det at invasjonen skulle settes i gang samme natt. Først tok jeg ikke nyheten alvorlig. Senere ble meldingene mer og mer troverdige.

Da jeg ankom Berchtesgaden hadde jeg de aktuelle rapportene foran meg. Jeg hadde samlet informasjon som viste at invasjonen i vest ville begynne i de tidlige morgentimene. Dermed var krigens avgjørende dag kommet.

«Nå ber Roosevelt folket i Amerika be en bønn daglig. Hvor langt ned i skamløshet og dobbeltmoral skal denne jødernes yndling synke?» skriver Goebbels i dagboka.

Det lot til at Føreren tok invasjonen med den største ro. Rommel har innfridd alle de forventningene vi hadde til ham. Nå er vi klar til å sette i verk våre mottiltak. Vi kan starte operasjon «Kirsebærstein». I løpet av de neste få dagene kommer vi til å avskyte 300 til 400 flygende «Kirsebærstein»-bomber mot London. Alle nødvendige forberedelser er gjort 80 til 90 prosent har forsøkene vært vellykte.

Til min forbauselse har A4-programmet fortsatt å utvikle seg positivt. Vi er gradvis i ferd med å overkomme de tekniske vanskelighetene. Hovedpoenget er at de flygende bombene, som inntil nå har vært laget enkeltvis, nå skal settes i masseproduksjon. Selvfølgelig betyr masseproduksjon å overkomme et stort antall vanskeligheter før suksessen er sikret.

Terror mot London

Fremdeles er det umulig å si når vi kan starte A4-programmet, men operasjon «Kirsebærstein» må under enhver omstendighet settes i verk.

Før øyeblikket diskuterer jeg med Føreren hvordan operasjonen skal kunne gjennomføres på den mest effektive måte. Jeg mener at det beste ville være å smelle av de første prosjektileten enten om morgenen når folk er på vei til arbeidet eller på ettermiddagen når de er på vei hjem. Det vil ganske sikkert ha den mest ødeleggende effekt.

Krigsplanene på kortere og lengre sikt som Føreren skisserte for

Churchill med hatten i hånda. «I likhet med Churchill appellerer framstående opposisjonelle figurer til folket: **Kong Haakon**, ... hvem det nå er», skrev Goebbels i dagboka. (Foto: NTB)

meg, er storslagne og vitner om en ganske enestående tankekraft.

Nå er han helt og fullt overbevist om at det ikke kan komme til noen avtale med England. Han anser England som en tapt sak og er derfor bestemt på å få slutt på det hele, så snart den minste anledning byr seg.

Konspirasjon

Nøyaktig hvordan han har tenkt å gjøre det er meg helt uforståelig for øyeblikket, men Føreren har tidligere skapt 1001 muligheter for konspirasjonsplaner – planer som fortonte seg absurde da han framla dem, men som siden lot seg gjennomføre.

De som motarbeider Føreren vil måtte betale regningen for det. Det er England han sikter til. Føreren har fått gjort undersøkelser som viser at England har planlagt å gå til krig mot Tyskland helt siden 1936.

Jeg sov noen få timer, ettersom jeg var sikker på at jeg ville bli utsatt for forskjellige prøvelser dagen etter.

7. juni 1944, onsdag: Natt til i går ble det som var igjen av troppene våre i Calais-Boulogne-Caen-områ-

det angrepet fra lufta. Etter midnatt var Le Havre, Caen og Cherbourg under konstant bombing fra lufta. Landgangen fra lufta kom klokka seks.

Invasjonen

Invasjonen i disse områdene begynte klokka 1.30 natt til i går.

Fallskjermjegere på Guernsey og Jersey. Landgangsfartøyer ved Cap de la Hague. Fallskjermjegere ved Cherbourg. Landgangsfartøyer ved Bar Fleur. Luftbårne tropper i området omkring Carentan. Landgang langs hele kysten fra Isigny til Caen, og ved Arromanches les Bains, ankomst av tanks, flere fallskjermjegere i nord-vest og nord-øst for Lisieux, luftbårne tropper kom fra nord over Le Havre. Seks slagskip og 20 torpedojagere identifisert ved Seinens munning.

Situasjonen ved Dieppe er uklar. Det er foreløpig ikke klart hvorvidt det er tropper til sjøs utenfor Dunkirk. Det er fremdeles landgangstropper utenfor Calais og Dunkirk.

GOEBBELS' DAGBØKER

Ingen fiendtlige styrker i Rikets landområder i løpet av dagen; om natta noen få fiendtlige fly over Os-nabrück.

Mot avgjørelsen

Krigens avgjørende øyeblikk rykker nå nærmere. Allerede i løpet av natta kom de første rapportene om begynnelsen av invasjonen i vest. Siden vi var de første til å få tak i relevant informasjon, kan vi sende ut en melding over hele kloden. Engelskmennene og amerikanerne var først tilbakeholdne. Deretter kom en Reuter-melding om at de hadde gått i land på den befestede franske vestkysten, og at denne landgangen hadde funnet sted mellom Le Havre og Cherbourg.

Føreren er mer enn glad for dette. Jeg kan se i ham en prosess jeg ofte har kunnet observere i perioder før en avgjørende krise, nemlig at han er i dårlig humør inntil krisen er over, og at det deretter er som om en tung byrde er blitt løftet av ham.

Fienden sender luftbårne tropper bak våre linjer. Mange ganger lander

de i minefeltene våre, men av og til lander de på en slik måte at våre operasjonelle reserver må brukes mot dem.

Dårlig propaganda

Eisenhower kringkaster en tale til troppene og en annen til Europas folk, begge uten noen propagandamessig verdi. De inneholder de velkjente beskyldningene som engelskmennene og amerikanerne ynder å bruke mot oss.

I USA er selvsagt vår melding om invasjonen en stor sensasjon. Det er nesten umulig å forestille seg hvor sterkt invasjonen opptar folk.

(General Charles) de Gaulle taler til franskmennene. Alle disse kringkastingsendingene har til felles at de oppfordrer folk til ikke å handle overilt under noen omstendigheter, siden seieren ennå ikke er vunnet. «Great battles are before us», hele den engelske propagandaen og kringkastingsstrategien er basert på dette slogan, «den tyske krigsmaskinen er ennå ikke knust. Det vil kreve mange ofre».

Churchill - helvetes redd

Churchill snakket tidlig fritt ut. Det er åpenbart at han er helvetes redd. Som vanlig under større operasjoner løper han til Underhuset og gir til beste noen visdomsord. Han forklarer at engelskmennene må regne med 20 000 falne ved broen over Anzio. Han plaprer om å innta Roma og fortsetter med å snakke om invasjonen. 4000 marinefartøyer skal ha satt ut med kurs for Vest-Europa.

Churchill snakker allerede om en taktisk suksess, men det kan selvfølgelig ikke være riktig.

Kong Haakon - og hvem det nå er

I likhet med ham appellerer framstående opposisjonelle figurer til folket: Kong Haakon, den nederlandske regjering i eksil og hvem det nå er. Men de høylydte tonene av feiring får en mer beskjeden lyd om ettermiddagen.

8. juni 1944: I går kveld var alle de styrkene som landet fra lufta og alle fallskjermtroppene i området fra Cherbourg til Le Havre utryddet. Bare et bruhode, omtrent 25 kilometer i bredde og frem kilometer i vidde, sto igjen nord for Caen.

Bruhudet nord for Caen, som ble styrket fra sjøen, er blitt noe utvidet, til 34 kilometers bredde og åtte til ti kilometers dybde. Harde mottiltak er truffet mot dette. Omkring seks fiendtlige divisjoner er satt opp mot oss ved dette bruhudet. Våre styrker holder stand inne i bruhudet. Våre divisjoner av stridsvogner har ennå ikke trådt inn.

Propagandaen

Den tanken vi alle er besatt av nå, gjelder invasjonen. Jeg trekker opp retningslinjer for hvordan vi skal håndtere dette når det gjelder hjemlig og utenlands propaganda. For propagandaen i utlandet er det viktig at vi får ut nyhetene så raskt som mulig. Til dette bruk har vi kontoret Interinf, og det arbeider utmerket.

For propagandaen hjemme i Tyskland er det nødvendig å gi inntrykk av stoisk ro - å overdrive optimismen, men heller ikke gi det minste inntrykk av nederlagsstemning. Hittil har vi lykket.

Til å begynne med var vår hjemlige nyhetsdekning i freidigste laget, men jeg fikk raskt satt en stopper for det. Det må gjøres klart for fienden nøyaktig hvor store tap de pådrar seg når de angriper de atlantiske forsvarsverkene. Det vil virke best i England og USA.

Roosevelt - jødernes yndling

For å motvirke meldingene som har gått ut over verden fra Interinf, har britene mobilisert Exchange Telegraph Office.

Dette byrået sender ut meldinger som er åpenbare løgner. Men til og med Exchange Telegraph må innrømme at de allierte har lidd enorme tap. Roosevelt ser seg tvunget til å kommentere disse begivenhetene. Han toner ned de amerikanske tapene, fordi de åpenbart skaper betydelig frykt i Amerika.

Han gjør det klart at han gikk inn på soveværelset sitt og skrev en bønn da invasjonen begynte. Nå ber han folket i Amerika gjenta denne bønnen daglig. Hvor langt ned i skamløshet og dobbeltmoral skal denne jødernes yndling synke?

Det er også verd å merke seg at deler av de amerikanske jødeavisene erstattet sine lederartikler med «Fadervår» for å ære invasjonen. Man skakes i avsky når man leser rapporter som dette. Roosevelts bønn er i samme klasse. Den viser ham som skinnhellig, med en tåpelig appell til Gud som rett og slett er hinsides enhver troverdighet.

For Stalins skyld

Britene og amerikanerne klager over dårlig vær som i en uvanlig grad påfører dem store vansker. Til tross for dette holdt de fast ved datoen for invasjonen. De gjorde det trolig for å ikke rykke uklar med Stalin.

Britene og amerikanerne er veldig forsiktige med sine egne nyhetsmeldinger, så for øyeblikket er det våre egne nyhetsmeldinger som skaper overskriftene verden over.

Kongen av England ber i radio. Den nederlandske regjeringen taler over eteren. De Gaulle slenger inn sin slant. Kort sagt, vi har en masse propagandister på fiendens side som forsøker å skremme oss.

På vår side har vi Il Duce (Benito Mussolini), liten og stygg. Han sender ut en uttalelse om at han håper vi vil være i stand til å holde våre fiender borte fra Europas kyster. Det er verd å merke seg at amerikansk presse denne gangen er utrolig forsiktig. Klart mer forsiktig enn de viktige engelske avisene.

Britene sier: «For øyeblikket gjør vi det bedre enn vi hadde håpet.» Men dette vil ikke vare lenge, for om ettermiddagen advarer The Times mot forhastet optimisme og slutter seg til de andre London-avisene som er skeptiske til de videre utsiktene for invasjonen.»

Erwin Rommel - tyskernes største militære folkehelt - ble overrumplet av invasjonen i Normandie. Dermed fikk han valget mellom å bli henrettet eller begå selvmord. Han valgte det siste og reddet dermed livet til resten av familien. Sønnen er i dag borgmester i Stuttgart. (Foto: AP)

Det var her Hitler og Goebbels møttes da de fikk nyheten om invasjonen i Normandie. Hitlers Berghof i Berchtesgaden. Utbygd i 1939, bombet i 1945 og sprengt i filler i 1952

Det er verd å merke seg at fienden er ekstremt sparsommelig med sine nyheter. Av denne grunnen leder vi over hele verden. Til og med Reuter er helt avhengig av våre meldinger.

Men fremdeles vet vi ikke hvordan det går.

Jeg er populær

Om morgenen kommer jeg til Berlin fra Salzburg og nesten alle mine viktige medarbeidere står og venter på meg på stasjonen. De forteller meg at jeg er spesielt populær blant folk. Alle setter sitt håp til at vi skal kaste amerikanerne og britene på sjøen, og det går mange slags rykter. De fleste av dem er positive. Framfor alt venter folk at vi endelig skal sette inn vårt gjengjeldelsesvapen. Ellers oppfører vårt folk seg fantastisk.

Jeg hører fra Paris at atmosfæren over hele Frankrike er rolig og trygg. Folket er fullstendig rolig. Ingen steder har sabotasjehandlinger funnet sted. Noen angloamerikanske piloter, som var tatt til fange, ble utsatt for hån og til og med lynsjet.

Fronten holder

Situasjonen på invasjonsfronten om kvelden viser en generelt positiv tendens. Rommel har kommandoen. Han vil gjøre alt som er mulig for å slå faren tilbake.

Fienden fortsetter å landsette styrker i stor målestokk. Hittil er omtrent tolv prosent av de kampdyktige divisjonene med base i England kastet inn i operasjonen. Til tross for de store tapene som de luftbårne styrkene lider, fortsetter de å landsette styrker, men vår kommando er ikke altfor bekymret over dette.

Det ser bra ut, men det kan jo endre seg raskt. Føreren har utstedt ordre om å bringe kongen av Belgia til Bayern. Han har protestert mot dette, men det vil ikke hjelpe ham stort.

Dette er situasjonen denne kvelden. Jeg har en uhorvelig masse arbeid å komme gjennom i natt. Det er arbeid man utfører med blandet interesse. Et indre øre lytter hele tiden etter nyheter fra vest. Atmosfæren er utrolig spent. Invasjonen er i sannhet avgjørende for krigen...

● **Utdragene fra dagbøkene fortsetter i morgen**

– LIKET AV HITLER FUNNET I MOSKVA

BERLIN (Dagbladet SØNDAG): Adolf Hitlers lik er oppsporet, skjult i et fengsel i Moskva. Nå forteller tidligere KGB-folk den makabre historien om hvordan likrestene av nazi-diktatoren ble gravd opp og fraktet rundt fra det ene stedet til det andre.

Av HÅKON LUND

Fjernsynsprogrammet «Spiegel-TV», som produseres av det tyske nyhetsmagasinet Der Spiegel, hevder i kveldens sending over RTL at gåten er løst og at resultatet er sensasjonelt.

Falsum

Sovjetiske myndigheter har i årevis ført verden bak lyset når de har hevdet at asken etter Hitler og Eva Braun ble strødd for alle vindere etter at de to var kremeret, forteller KGB-kildene.

Ifølge offisiell sovjetisk historie ble liket av Hitler fotografert etter at det var funnet i førerbunkeren 30. april 1945. Bildet viser også en sovjetisk offiser som filmer funnet, mens sovjetiske soldater danser av glede i bakgrunnen.

I etterkrigstida har det vært reist tvil om dette var Hitler, trass i den karakteristiske barten. Spiegel-TV mener å kunne bevise at det dreide seg om en dobbeltgjenger.

Likene av den virkelige Hitler og Eva Braun ble like etter oppdagelsen av dobbeltgjengeren funnet i et granatkrater, fullstendig forkullet. Undersøkelsene av tennene levner ikke tvil om at liket i granatkrateret var Hitler.

KGB-kildene, som står fram for første gang i kveldens TV-dokumentasjon, legger til at en fullstendig kremering var umulig i Berlin ved krigens slutt. Ingen krematorier fungerte lenger.

Gravd ned

Restene ble pakket i ammunisjonskasser og gravd ned, minst tre ganger. Fra Berlin ble likene fraktet til Stendal i den vestlige delen av den sovjetiske okkupasjonssonen, der de ble gravd ned i en skog.

Deretter skal det ha kommet nye ordre fra Moskva. Likene ble gravd opp igjen og flyttet til Magdeburg, noe lenger sør i eks-DDR.

Der ble Hitler begravd på nytt, sammen med Goebbels-familien – på et sted som seinere ble asfaltert og benyttet som parkeringsplass.

Det var her et nederlandsk fjernsynsteam nylig mente at de var i ferd med å oppspore levningene etter Hitler. Men gravingen resulterte ikke i annet enn funnet av noen dyreknokler.

Ny ordre

Nå forteller Spiegel-TV, som vurderes som et av Tysklands beste og mest etterrettelige fjernsynsmagasiner, hvorfor: I 1970-åra kom det enda en ny ordre fra Moskva.

I dypeste hemmelighet ble likene gravd opp igjen og fraktet til Moskva, der de fortsatt skal befinne seg.

GOEBBELS' DAGBØKER

Dagbladet fortsetter i dag med utdrag fra nazi-propagandaminister Joseph Goebbels dagbøker, som den tyske forsker Elke Fröhlich oppsporde i Moskva. Dette er den versjonen som er godkjent av Instituttet for samtidshistorie i München – ikke den som høyreekstremist David Irving offentliggjør i Sunday Times i dag.

Hitler: Jeg dør glad i mitt hjerte

Adolf Hitler: Med glede i hjertet

Adresseavisen 2. mai 1945: Adolf Hitler, Jesu Kristi etterfølger

Berlin, 29. april 1945: – Jeg har besluttet å bli i Berlin og av fri vilje velge døden, i det øyeblikk førerens og rikskanslerens sete ikke lenger kan holdes. Jeg dør glad i mitt hjerte, erklærte Adolf Hitler i sitt politiske testamente – som om han var hovedpersonen i en såpeopera.

Av JON-HJALMAR SMITH

Tidligere på dagen hadde han giftet seg med sin mer eller mindre elskerinne Eva Braun, som insisterte på å dø med ham. Stemningen var dyster i bunkeren under ruinene av det pompøse rikskanselliet, og det hjalp ikke stort at Hitler utnevnte storsadmiral Karl Dönitz til president i restene av Nazi-Tyskland og propagandaminister Joseph Goebbels til rikskansler.

Selv mord

Dagen etter trakk brudeparet Hitler seg tilbake. Fru Eva tok gift og hennes fører og ektemann satte seg på sofaen og skjøt seg i munnen. Først klokka 22.27 tirsdag 1. mai sendte Kringkastingen i Hamburg ut meldingen om at Hitler var død – etter et utdrag av Richard Wagners «Götterdämmerung».

Slik ble den gjengitt på NS-norsk som fremdeles var det statsbærende språk her i landet, ved siden av tysk – «die Sprache der Zukunft». – Fra der Führers hovedkvarter meldes at vår Führer, Adolf Hitler, i ettermiddag falt for Tyskland på sin kommandoplass i rikskanselliet, kjempende mot bolsjevismen til siste åndedrag.

Helte død

Sånn ville også Goebbels uttrykt det, hvis han ikke allerede hadde fulgt sin fører i denne noe betingede helte død. Aften-

postens NS-redaktører var for lengst i full gang med å ro, så de presenterte nyheten uten å henfalle til de store følelser.

Men NS-redaktøren i Adresseavisen i Trondheim lot seg inspirere til en rask leder på første side, fem dager før frigjøringen av Norge.

– Djevelens barn, jødene og alle deres tjenere reiste kamp mot Adolf Hitlers og germanernes liv. Adolf Hitler var den største i verden som sto fram med Jesu Kristi lære og preket kjærlighetens evangelium. Han ble hatet og spottet som sin store forgjenger. Han falt i kampen mot menneskehetens fiender, jødebolsevismen, satans hær i verden.

Ikke noe liv etter Hitler

Det lyktes ikke NS-redaktøren å skrive en liknende nekrolog over Goebbels. I Berlin konstaterte fru Magda at det ikke fantes noe liv etter Hitler, og derfor hadde hun tatt med seg alle barna til bunkeren.

Selv sveiget hun en dose cyanid om kvelden 1. mai, og hennes mann propagandaminister skjøt seg istedenfor å bli rikskansler. På grunn av akutt mangel på bensin var det ikke mulig å brenne de fire selvmordernes lik fullstendig, og et sovjetisk legeteam identifiserte i alle fall ekteparet Goebbels.

Siden har ingen med sikkerhet kunnet si hvor det ble av likene, og de seks Goebbels-barnas graver er ikke funnet.